Opłata pocztowa uiszczono ryczałtem.

Nr. 5. Warszawa, dnia 20 lutego 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 9 — 10.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. 5.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 32 — 38.

C. BIBLJOGRAFJA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

21.

OKÓLNIK Nr. 9

z dnia 11 lutego 1936 r.

o małym ruchu granicznym polsko-niemieckim.

(Nr. AP. 117-N-22.)

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Warszawie, Toruniu, Poznaniu, Łodzi, Kielcach, Katowicach i Starostów powiatów granicznych.

Wobec niejednolitej praktyki władz zarówno polskich jak i niemieckich, co do postanowień art. 11 polsko-niemieckiej konwencji z dnia 22.XII.1931 r. o ułatwieniach w małym ruchu granicznym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771 z r. 1933), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że do sześciodniowego pobytu po drugiej stronie granicy na podstawie przepustki granicznej nie należy wliczać dnia pierwszego przekroczenia granicy. Natomiast wlicza się dzień powrotnego przekroczenia granicy.

W związku z tem należy dodać w części II ust. 2 lit. e) okólnika Nr. 7 z dnia 16.I.1934 r. Nr. AP. 117/N/22 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2, poz. 11) po słowach: „tylko przez 6 dni" wyrazy: „licząc od dnia następnego po dniu, w którym nastąpiło przekroczenie granicy do Niemiec".

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

22.

OKÓLNIK Nr. 10

z dnia 12 lutego 1936 r.

o wytycznych postępowania władz przy załatwianiu spraw administracyjnych.

(Nr. AA. 2. b. 25.)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ogólne wytyczne.

I. Przywiązuję dużą wagę do tego, aby wszyscy funkcjonarjusze podległej mi administracji publicznej przy załatwianiu spraw administracyjnych stale zdawali sobie sprawę, że stosunek przeciętnego obywatela do Państwa kształtuje się przedewszystkiem pod wpływem jego stosunku do administracji, jako najbardziej odczuwalnego i uchwytnego czynnika tego Państwa, bo reprezentującego funkcje władzy.

Wzgląd powyższy zmusza do położenia szczególnego nacisku na dobre kształtowanie się stosunków między obywatelem a administracją, na stałe wyrabianie w nim przeświadczenia, że działalność administracji podyktowana jest jedynie i wyłącznie troską o interes publiczny, interes zbiorowości społecznej poruczony jej pieczy, nie zaś bezdusznym formalizmem, czy jakiemikolwiek względami ubocznemi.

Wyrobieniu tego poczucia mają służyć zarówno formy postępowania przy załatwianiu spraw administracyjnych, jak i treść rozstrzygnięć.

Formy postępowania.

II. W zakresie form postępowania władze muszą w stosunku do obywateli stosować wszelkie możliwe ulgi, unikając wszystkiego tego, co mogłoby być odczute jako uciążliwość nieuzasadniona interesem publicznym, a spowodowana jedynie czy to wygodą urzędu, czy też niedostatecznem liczeniem się urzędnika z trudnościami, które ma obywatel w spełnieniu stawianych mu żądań, lub pozostawionych mu czynności, skoro ten sam skutek może być osiągnięty w sposób dla niego mniej uciążliwy.

Odstępowanie podań do władzy właściwej.

1) Dotyczy to przedewszystkiem kierowania podań wniesionych do władzy niewłaściwej. Przepis ust. 3 art. 2 post. admin. przewiduje tu dla władzy dwojaki sposób postępowania: a) albo skierować podanie do władzy właściwej, b) albo zwrócić je wnoszącemu ze wskazaniem tej władzy.

Wybierając jeden z tych sposobów władza zawsze powinna kierować się interesem wnoszącego. To też z reguły należy kierować podanie wprost do władzy właściwej, oszczędzając w ten sposób wnoszącemu zarówno zbędnych czynności, jak i dodatkowych kosztów, związanych z ewent. opłatami (pocztowemi, ponownemi stemplowemi i t. p.).

Zwrot podania wnoszącemu powinien być stosowany tylko wówczas; gdy to jest uzasadnione szczególnemi przepisami, lub leży w wyraźnym interesie wnoszącego podanie. Jako przykłady celowości zwrotu podania można przytoczyć wypadki wniesienia do władzy podania w sprawie należącej do właściwości sądów cywilnych, a wymagającej wytoczenia powództwa albo,—zgłoszenie się osobiste w urzędzie z podaniem, które powinno być złożone do innego urzędu.

Przyjmowanie podań do protokółu.

2) Przepis ust. 1 art. 15 post. admin. przewiduje możność zgłaszania w urzędzie podań ustnie do protokółu. Szerokie zastosowanie tego przepisu, zwłaszcza w stosunku do ludności wiejskiej, ma szczególne znaczenie u nas wobec znacznego odsetka obywateli niepiśmiennych względnie słabo piśmiennych. Dlatego należy

ludności tej iść na rękę nietylko nie uchylając się, ale wprost proponując przyjęcie do protokółu podania zgłaszanego ustnie.

Ograniczenie wzywania osób do urzędu.

3) Dużą uciążliwość dla ludności, powodującą oderwanie od normalnych zajęć i stratę czasu, może stanowić wzywanie jej do urzędów celem złożenia wyjaśnień lub zeznań (art. 22 post. admin.) zwłaszcza, gdy miejsce zamieszkania wezwanego znajduje się dość daleko od siedziby urzędu. To też art. 32 post. admin. stanowi, że osobiste stawiennictwo osób interesowanych przed władzą prowadzącą sprawę do dania wyjaśnień może być wymagane w wypadkach, gdy ze względu na wyjątkowo ważny interes publiczny władza uzna to za konieczne i tylko w granicach w tym artykule określonych.

Właściwe sposoby uzyskiwania wyjaśnień.

4) Dlatego z reguły należy korzystać w miarę okoliczności: a) bądź z okazyjnego przybycia osób do urzędu, b) bądź z pośrednictwa innej władzy miejscowo bardziej zbliżonej do wzywanego, c) bądź z wyjaśnień pisemnych— w stosunku do osób piśmiennych, d) bądź z wyjaśnień udzielonych drogą pośrednią, t. zn. przez pełnomocnika.

W przypadkach, gdy nie da się zastosować jednego z powyższych sposobów, należy z reguły dla ułatwienia stronie stawiennictwa wyznaczać na to pewien okres czasu, nie zaś ścisły dzień i godzinę.

Celem uniknięcia wzywania do urzędu należy stosować także przesłuchania przy sposobności wyjazdów służbowych poza siedzibę urzędów (art. 68 ust. 2 post. admin. i art. 71 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie działania władz admin. ogólnej — (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), uciekając się do tego sposobu zawsze, gdy chodzi o przesłuchanie większej ilości osób w danej miejscowości lub w sąsiednich.

Uprzednie udzielanie informacyj co do celu wezwania.

5) Żądając wyjaśnień, należy bezwzględnie uprzednio informować osobę wzywaną, w jakiej sprawie i w jakim charakterze wzywa się ją do tych wyjaśnień (art. 22 ust. 2 pkt. b) post. admin.), a to w tym celu, aby wykluczyć wszelkie nieporozumienia na tem tle i umożliwić wezwanemu przyniesienie posiadanych ewent. pism i dokumentów, dotyczących danej sprawy.

Racjonalne przeprowadzanie postępowania wyjaśniającego.

6) Postępowanie, wyjaśniające (art. 44 do 46 post. admin.) powinna cechować celowość, możliwa szybkość, prostota i zaoszczędzenie osobom interesowanym kosztów. Rozprawę ustną należy przeprowadzać w sposób racjonalny, t. zn. zapewniający znaczne przyśpieszenie i uproszczenie postępowania. Należy unikać wzywania na rozprawę ustną większej ilości osób, ograniczając się tylko do osób niewątpliwie dla sprawy niezbędnych, a stronom pozostawiając ewentualną możność sprowadzenia, gdyby uważały ich obecność dla siebie za niezbędną, dodatkowych świadków (art. 57 ust. 1 post. admin.), przyczem należy uprzedzić stronę, że takiego świadka sprowadzić może tylko własnem staraniem i na własny koszt.

Dotrzymywanie terminów przewidzianych w postępowaniu administracyjnem.

7) Przy załatwianiu spraw administracyjnych władze powinny ściśle stosować się do terminów nakazanych przepisami o post. admin., mając na względzie, że nieprzestrzeganie tych terminów nietylko świadczy o opieszałości urzędów, wywołując ujemne wrażenie co do funkcjonowania administracji, ale również przynosi nieraz znaczne szkody życiu, zwłaszcza gospodarczemu.

Potrzeba podawania powodów odmownego załatwienia.

8) Przy odmownem załatwieniu sprawy polecam z reguły podawać w decyzji krótkie i jasne uzasadnienie powodów odmowy zarówno pod względem prawnym jak i faktycznym. Ta reguła obowiązuje przy załatwianiu w I instancji nietylko spraw, w których obowiązek faktycznego uzasadnienia wynika z ustawy, ale także spraw t. zw. swobodnego uznania.

Jedynie w przypadkach, gdy ważny interes państwowy przemawia przeciwko bliższemu, faktycznemu uzasadnieniu powodów odmowy, należy pominąć ich podawania, ograniczając się do uzasadnienia pod względem prawnym, podanego w sposób należycie zrozumiały dla strony.

Traktowanie zażaleń i podań zbiorowych.

9) Wszelkie zażalenia i przedstawienia ludności, w szczególności podania zbiorowe, zaopatrzone w liczne podpisy, a świadczące o dolegliwościach i uciążliwościach odczuwanych przez jakąś grupę społeczną, polecam poddawać szczegółowemu i wnikliwemu badaniu, chociażby nie dało się zaliczyć tych podań do kategorji środków prawnych i chociażby nasuwały one inne zastrzeżenia natury formalnej. Po zbadaniu należy poczynić kroki potrzebne do możliwego usunięcia braków formalnych, gdyby istota sprawy na to zasługiwała.

Treść załatwień.

III. Zasad celowości, szybkości, prostoty i zaoszczędzenia kosztów należy przestrzegać również w merytorycznych załatwieniach spraw administracyjnych, unikając zbędnego formalizmu w załatwieniu, o ile konieczność formalnego traktowania bądź nie wynika wprost z przepisów ustawy, bądź nie jest podyktowana interesem stron względnie interesem publicznym.

Treść rozstrzygnięć musi cechować jak najżyczliwszy stosunek do potrzeb ludności i głęboko zrozumiany interes publiczny. Stosując

ustawy, należy kierować się istotnym sensem przepisów, t. zn. przewodnią myślą, która przyświecała ustawodawcy przy ich wydaniu, nie zaś ich sensem pozornym, który zdaje się nieraz wynikać z samego tylko brzmienia wyrazów, użytych w przepisie.

W sprawach t. zw. swobodnego uznania, w których ustawy udzielają władzom uprawnień nie wskazując jakiemi kryterjami mają się one kierować przy decydowaniu, należy kierować się przewodnią myślą przyświecającą wydaniu ustawy, z wykluczeniem nietylko wszelkiej dowolności i względów ubocznych ale także wszelkich innych względów, chociażby nawet podyktowanych interesem publicznym, jednak pozostających poza zakresem celów danej ustawy.

Wyjaśniając ustne powody odmownego załatwienia sprawy interesowanemu, który przybył do urzędu należy uczynić to w sposób dostatecznie dla niego zrozumiały, aby przez błędne tłumaczenie sobie tych powodów nie nabrał on przeświadczenia, że postąpiono z nim niesłusznie, niesprawiedliwie lub dowolnie i w następstwie nie żywił nieuzasadnionego żalu do administracji i do Państwa, którego ekspozyturę administracja ta stanowi.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 24 stycznia Nr. 5 Rok 1936

Poz. 39. Ustawa z dnia 9 stycznia 1936 r. w sprawie ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Hiszpańską, podpisanej w Madrycie dnia 14 grudnia 1934 r.

Poz. 40. Ustawa z dnia 9 stycznia 1936 r. w sprawie ratyfikacji dodatkowego traktatu ekstradycyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonemi Ameryki, podpisanego w Warszawie dnia 5 kwietnia 1935 r.

Poz. 41. Ustawa z dnia 9 stycznia 1936 r. w sprawie ratyfikacji umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r.

Poz. 42. Ustawa z dnia 9 stycznia 1936 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarją w formie wymiany not z dnia 29 lipca 1935 r., dotyczących wzajemnego udzielenia kontyngentów na tkaniny wełniane i plecionki do kapeluszy.

Poz. 43. Ustawa z dnia 9 stycznia 1936 r. w sprawie ratyfikacji podpisanego w Warszawie dnia 20 września 1935 r. protokółu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej, zawartej między Polską a Szwajcarją w dniu 26 czerwca 1922 r.

Poz. 44. Ustawa z dnia 9 stycznia 1936 r. w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Estońską, podpisanego w Warszawie dnia 27 marca 1935 r.

Poz. 45. Rozporządzenie Rady Ministrów dnia 11 stycznia 1936 r. o przekazaniu Towarzystwu Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych czynności, związanych z zarządem b. Funduszu Szkolnego Krajowego.

Poz. 46. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o składaniu kaucji przez biura podróży.

Poz. 47. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1935 r. o ustaleniu wysokości opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za okres budżetowy 1934/35.

Poz. 48. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 stycznia 1936 r. o przesunięciu w roku 1936 terminu składania niektórych wykazów, przewidzianych w ordynacji podatkowej.

Poz. 49. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Poz. 50. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1936 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu podstawowej ceny za spirytus na kampanję 1935/36 r.

Poz. 51. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na jabłka świeże.

Poz. 52. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 4 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Komunikacji o pobieraniu opłat od statków, łodzi, tratew i spustu drzewa luźnego oraz za specjalne świadczenia na śródlądowych wodach publicznych, żeglownych i spławnych.

Poz. 53. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 10 stycznia 1936 r. o zwinięciu i utworzeniu niektórych katedr i zakładów naukowych w Uniwersytecie Józefa Piłsudskiego w Warszawie.

Poz. 54. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 11 stycznia 1936 r. o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych postanowień ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Na podstawie art. 15 ust. (3) ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła,

trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia art. 6 — 11, 12 pkt. 1) oraz ustępu ostatniego tego artykułu ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) wchodzą w życie:

I. w zastosowaniu do bydła na obszarze:

gminy Troszyn, w powiecie ostrołęckim oraz

gmin: Dmochy-Glinki, Klukowo, Piekuty i Sokoły, w powiecie wysoko-mazowieckim — w województwie białostockiem;

gminy Sienno, w powiecie iłżeckim,

gmin: Grabów nad Wisłą, Rozniszew i Trzebień, w powiecie kozienickim,

gmin: Jaksice, Kacice, Koniusza, Łętkowice, Luborzyca i Wierzbno, w powiecie miechowskim oraz

gmin: Baćkowice, Bodzechów, Ćmielów, Gęsice, Łagów, Opatów (miejskiej i wiejskiej), Piórków, Rębów, Sadowie i Wojciechowice, w powiecie opatowskim — w województwie kieleckiem;

powiatu nowotarskiego oraz

gminy Ciężkowice, w powiecie tarnowskim — w województwie krakowskiem;

powiatu janowskiego oraz

gmin: Górki, Huszlew, Kornica, Łysów, Olszanka, Przesmyki, Skupie, Świniarów i Tarków, w powiecie siedleckim — w województwie lubelskiem;

gmin: Derewna, Naliboki i Rubieżewice, w powiecie stołpeckim,

gminy Wasiliszki, w powiecie szczuczyńskim oraz

gmin: Iwieniec, Pierszaje i Wołma, w powiecie wołożyńskim — w województwie nowogródzkiem;

powiatu starogardzkiego,

części powiatu tczewskiego, włączonej do tego powiatu z powiatu starogardzkiego oraz byłego powiatu gniewskiego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r. w sprawie zniesienia powiatu gniewskiego oraz zmiany granic niektórych powiatów w województwie pomorskiem (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 3, poz. 19) oraz

wszystkich gmin z wyjątkiem gminy Łęgbąd, w powiecie tucholskim — w województwie pomorskiem;

powiatów: chodzieskiego, wągrowieckiego i wyrzyskiego — w województwie poznańskiem;

powiatu grójeckiego oraz

gmin: Dębowa Góra, Doleck, Grzymkowice, Korabjewice, Kowiesy, Skierniewka, Słupia i Skierniewice, w powiecie skierniewickim — w województwie warszawskiem;

gmin: Druja i Słobódka, w powiecie brasławskim oraz

gmin: Dokszyce (miejskiej i wiejskiej) i Parafjanów, w powiecie dziśnieńskim — w województwie wileńskiem;

gminy Chorów, w powiecie zdołbunowskim — w województwie wołyńskiem;

II. w zastosowaniu do trzody chlewnej na obszarze:

powiatów: kolbuszowskiego i przemyskiego — w województwie lwowskiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 stycznia 1936 r.

Poz. 55. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1926 r. o wykonaniu ustawy o mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 26 ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. w brzmieniu załącznika do rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 28 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 454) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 28 czerwca 1926 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 412) o wykonaniu ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r., wprowadza się następujące uzupełnienia i zmiany:

1) Po § 35 dodaje się § 35a o brzmieniu następującem:

„§ 35a. W zakresie prac mierniczych, związanych z przebudową ustroju rolnego, narówni z praktykantami na mierniczych przysięgłych traktuje się te osoby z personelu pomocniczego, które wykażą się co najmniej 10-letnią praktyką przy wspomnianych pracach i do dnia 31 grudnia 1940 r. uzyskają odpowiednie pozwolenie, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Policzalność praktyki, odbytej u mierniczego przysięgłego po otrzymaniu pozwolenia wymienionego w ust. 1, ocenia się na podstawie ust. 3 art. 5 ustawy o mierniczych przysięgłych".

2) W § 45 po słowach „lub też praktykanta, zarejestrowanego w Urzędzie Wojewódzkim", zamiast kropki umieszcza się przecinek i dodaje się wyrazy: „bądź, jeśli chodzi o prace, związane z przebudową ustroju rolnego, pod nadzorem osób, posiadających pozwolenie, wymienione w § 35a".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 56. Oświadczenie rządowe z dnia 21 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Kubę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na roli z dnia 12 listopada 1921 r.

Poz. 57. Oświadczenie rządowe z dnia 21 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Kubę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie wieku dopuszczania dzieci do pracy w rolnictwie z dnia 16 listopada 1921 r.

Poz. 58. Oświadczenie rządowe z dnia 21 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Kubę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych z dnia 12 listopada 1921 r.

Poz. 59. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 5 grudnia 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

Poz. 60. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 grudnia 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich *).

Na podstawie art. 3 pkt. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 września 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych oraz ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 449), ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 974), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych dekretem powyższym.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) J. Poniatowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 grudnia 1935 r. (poz. 60).

USTAWA

z dnia 28 marca 1933 r.

o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Art. 1.

(1) Tworzy się urzędy rozjemcze do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

(2) Do zakresu działania tych urzędów należą sprawy, przekazane im w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) oraz w innych przepisach prawnych.

Rozdział I.

Organizacja urzędów rozjemczych.

Art. 2.

(1) Urzędy rozjemcze działają:

a) przy urzędach wojewódzkich — wojewódzkie urzędy rozjemcze do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (wojewódzkie urzędy rozjemcze),

b) przy powiatowych związkach komunalnych — powiatowe urzędy rozjemcze do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (powiatowe urzędy rozjemcze).

(2) Przepisy, które mówią o urzędach rozjemczych, dotyczą obu wymienionych rodzajów tych urzędów.

Art. 3.

(1) Działalność wojewódzkiego urzędu rozjemczego rozciąga się na obszar województwa. Działalność Wojewódzkiego Urzędu Rozjemczego w Warszawie rozciąga się również na obszar m. st. Warszawy.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzeń znosić poszczególne wojewódzkie lub powiatowe urzędy rozjemcze z jednoczesnem rozszerzeniem właściwości wskazanych w tem rozporządzeniu urzędów rozjemczych na teren województw lub powiatów, w których urząd rozjemczy został zniesiony. W tym samym trybie Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może ponownie tworzyć urzędy rozjemcze.

Art. 4.

(1) Przewodniczącego wojewódzkiego urzędu rozjemczego oraz jego zastępców mianuje i odwołuje Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Pozostałych członków tego urzędu (ławników) mianuje i odwołuje prezes sądu apelacyjnego w porozumieniu z wojewodą, na wniosek Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych.

(3) W miarę możności przewodniczący i jego zastępca powinni posiadać kwalifikacje sędziowskie, członkowie zaś wojewódzkiego urzędu rozjemczego powinni w miarę możności posiadać wykształcenie prawnicze.

(4) Członkowie urzędu rozjemczego, z wyjątkiem przewodniczącego i jego zastępców, muszą być powołani spośród osób, zamieszkałych na obszarze działania danego urzędu, przytem połowa z nich spośród osób, których głównym zawodem jest gospodarka wiejska, a połowa spośród innych osób, zwłaszcza reprezentujących kredyt zorganizowany, zawody przemysłowe i handlowe.

Art. 5.

Działalność powiatowego urzędu rozjemczego rozciąga się na okrąg powiatowego związku komunalnego oraz na miasta, wydzielone z tego związku.

Art. 6.

(1) Przewodniczącego, jego zastępców oraz pozostałych członków (ławników) powiatowego urzędu rozjemczego mianuje prezes sądu okręgowego na wniosek Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych, spośród kandydatów, mających, o ile możności, wykształcenie prawnicze, przedstawionych Centralnemu Biuru przez przewodniczącego wydziału powiatowego. Członko-

*) Jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych — patrz Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr. 5, poz. 59 (nie przedrukowano.

wie powiatowego urzędu rozjemczego powinni być powołani, w miarę możności, spośród osób, zamieszkałych na obszarze działalności tego urzędu, przyczem połowa z nich spośród osób, których głównym zawodem jest gospodarka wiejska, a połowa spośród innych osób, zwłaszcza reprezentujących zawody przemysłowe i handlowe.

(2) Przewodniczącego, jego zastępców oraz pozostałych członków (ławników) powiatowego urzędu rozjemczego odwołuje prezes sądu okręgowego na wniosek Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych.

Art. 7.

(1) Od powołania na członka urzędu rozjemczego uchylać się mogą jedynie kobiety, duchowni i zakonnicy, wojskowi i funkcjonarjusze policji państwowej w służbie czynnej, urzędnicy publiczni, adwokaci, obrońcy sądowi, drobni przemysłowcy i kupcy, osoby, żyjące z płacy dziennej lub tygodniowej, osoby, mające ponad 65 lat ukończonych, oraz osoby, którym stan zdrowia nie pozwala na pełnienie tych obowiązków.

(2) O zasadności uchylenia się od powołania na członka wojewódzkiego urzędu rozjemczego rozstrzyga ostatecznie prezes sądu apelacyjnego.

(3) Osoba, uchylająca się bez uzasadnionej przyczyny od przyjęcia godności członka wojewódzkiego urzędu rozjemczego, podlega karze grzywny do 200 złotych.

(4) O zasadności uchylenia się od powołania na członka powiatowego urzędu rozjemczego rozstrzyga ostatecznie prezes sądu okręgowego.

(5) Osoba, uchylająca się bez uzasadnionej przyczyny od przyjęcia godności członka powiatowego urzędu rozjemczego, podlega karze grzywny do 100 złotych.

Art. 8.

(1) Członkowie wojewódzkiego urzędu rozjemczego składają na ręce prezesa sądu apelacyjnego lub sędziego, przez niego wyznaczonego, przysięgę, że będą gorliwie i bezstronnie pełnili swój urząd i dochowają tajemnicy urzędowej.

(2) Członkowie powiatowego urzędu rozjemczego składają przysięgę tej samej treści na ręce prezesa sądu okręgowego lub sędziego, przez niego wyznaczonego.

Art. 9.

(1) Członkowie urzędu rozjemczego, którzy bez należytego usprawiedliwienia nie przybywają na posiedzenie urzędu, opóźniają się lub uchylają się od pełnienia swoich urzędowych obowiązków, podlegają za każdym razem karze grzywny, a mianowicie: członkowie wojewódzkiego urzędu rozjemczego — do 100 złotych, członkowie zaś powiatowego urzędu rozjemczego — do 30 złotych.

(2) O karze grzywny, oznaczonej w art. 7 i w artykule niniejszym, orzeka na wniosek przewodniczącego urzędu sąd grodzki, w którego okręgu mieści się siedziba urzędu. Orzeczenie będzie wydane po wysłuchaniu zainteresowanego członka urzędu rozjemczego i jest ostateczne.

(3) Członkowie urzędu rozjemczego, którzy dopuścili się rażącego naruszenia obowiązków urzędowych, mogą być usunięci z urzędu przez władzę, która ich mianowała.

Art. 10.

Wysokość wynagrodzenia przewodniczącego i jego zastępców oraz członków urzędu rozjemczego ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

Art. 11.

Właściwy miejscowo jest ten urząd rozjemczy, na którego obszarze działania znajduje się gospodarstwo wiejskie; jeżeli gospodarstwo jest położone na obszarach działalności więcej, niż jednego urzędu rozjemczego, właściwość miejscową ustala się według położenia miejscowości, w której znajduje się zarząd gospodarstwa.

Rozdział II.

Zespół orzekający.

Art. 12.

(1) W skład zespołu orzekającego wojewódzkiego urzędu rozjemczego, o ile szczególne przepisy nie stanowią inaczej, wchodzi pięciu członków, a mianowicie: przewodniczący lub jego zastępca, dwóch ławników, których głównym zawodem jest gospodarka wiejska, i dwóch ławników spośród innych członków urzędu. W zespole orzekającym musi znajdować się przynajmniej jeden przedstawiciel kredytu zorganizowanego. Przynajmniej jeden z członków zespołu powinien mieć wykształcenie prawnicze.

(2) W skład zespołu orzekającego powiatowego urzędu rozjemczego, o ile szczególne przepisy nie stanowią inaczej, wchodzi trzech członków, a mianowicie: przewodniczący lub jego zastępca, jeden ławnik, którego głównym zawodem jest gospodarka wiejska, i jeden ławnik spośród innych członków urzędu.

Art. 13.

(1) Do członków zespołu orzekającego mają odpowiednie zastosowanie przepisy o wyłączeniu sędziów w sprawach cywilnych. Przewodniczący zespołu ma prawa przewodniczącego na posiedzeniach sądowych w sprawach cywilnych.

(2) Narady członków zespołu są tajne. Orzeczenia i postanowienia zespołu zapadają większością głosów i powinny być wyłuszczone na piśmie i opatrzone podpisami wszystkich członków zespołu.

(3) Jeżeli który z członków odmówi podpisu lub nie może podpisać orzeczenia, postanowienia lub ugody, pozostali zaznaczają to na samem orzeczeniu, postanowieniu lub ugodzie. Orzeczenie, postanowienie lub ugoda, podpisane przez większość członków zespołu, ma taką samą moc, jak podpisane przez wszystkich.

Rozdział III.

Postępowanie.

Art. 14.

(1) Urząd rozjemczy działa na wniosek posiadacza gospodarstwa wiejskiego, wierzyciela lub obu tych stron, a w przypadkach, określonych w szczególnych przepisach, również na wniosek komitetu konwersyjnego, działającego przy Banku Akceptacyjnym, Sp. Akc., władz administracyjnych i z urzędu, oraz — w granicach właściwości — na wniosek każdej osoby uprawnionej do korzystania z przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

(2) We wniosku należy szczegółowo przedstawić stosunki majątkowe dłużnika i powołać się na odpowiednie dowody.

(3) Jeden wniosek może obejmować spór z jednym lub większą liczbą wierzycieli.

Art. 15.

(1) Urząd rozjemczy może zasięgnąć opinji o stanie gospodarczym dłużnika, oraz o wierzycielu od wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych.

(2) Zarówno dłużnik, jak i wierzyciel obowiązani są okazać przedstawicielowi lub przedstawicielom instytucji, wskazanej przez urząd rozjemczy, księgi, rachunki, korespondencję i wszystko, co stwierdza ich stan gospodarczy lub ma związek z daną sprawą.

(3) Urząd rozjemczy ma również prawo żądać bezpośredniego przedstawienia mu dowodów, wskazanych w ustępie poprzedzającym.

(4) Jeżeli od wypełnienia powyższych obowiązków uchyla się strona, która wniosła sprawę, urząd rozjemczy odrzuci wniosek.

Art. 16.

(1) Przewodniczący urzędu rozjemczego lub jego zastępca ma prawo zabezpieczyć wniosek:

a) postanowieniem, uprawniającem do wniesienia ostrzeżenia (adnotacji) do wykazu hipotecznego w przypadku, gdy wierzytelność jest wpisana do hipoteki;

b) postanowieniem, zawieszającem postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi.

(2) Postanowienia te są ostateczne i natychmiast wykonalne.

(3) Postępowanie, wszczęte przed urzędem rozjemczym, powoduje zawieszenie postępowania sądowego w tejże sprawie. Postępowanie sądowe będzie następnie umorzone, bądź podjęte na nowo, zależnie od wyniku sprawy w urzędzie rozjemczym.

Art. 17.

(1) Urząd rozjemczy wzywa strony na rozprawę z zagrożeniem, że niestawienie się nie wstrzyma rozprawy oraz wydania orzeczenia. Rozprawę należy przeprowadzić, o ile możności, w ciągu 21 dni od złożenia wniosku. Sprawy, w których zastosowano art. 16, winny być rozpatrywane w pierwszej kolejności.

(2) Wezwane strony powinny stawić się osobiście, albo przez pełnomocnika. Urząd rozjemczy ma jednak prawo żądać osobistego stawiennictwa stron. Strony i ich pełnomocnicy powinni zgodnie z prawdą udzielić wyjaśnień, żądanych przez urząd.

(3) Urząd rozjemczy może przedsiębrać wszelkie dochodzenia, potrzebne do wydania orzeczenia, a w szczególności wzywać i przesłuchiwać bez przysięgi lub pod przysięgą osoby (świadków i biegłych), które mogą udzielić wyjaśnień, jak również może przesłuchiwać strony pod przysięgą.

Art. 18.

(1) Wojewódzki urząd rozjemczy nakłada kary grzywny do 100 zł, zaś powiatowy urząd rozjemczy — do 30 złotych — na osoby wezwane do przedstawienia dowodów lub udzielenia wyjaśnień za odmówienie złożenia tych wyjaśnień i dowodów, albo za nieusprawiedliwione niestawiennictwo, a także na świadków i biegłych za odmówienie złożenia przysięgi, oraz na osoby zachowujące się niewłaściwie podczas rozprawy.

(2) Postanowienie wojewódzkiego urzędu rozjemczego, nakładające grzywnę do 30 złotych, a powiatowego urzędu rozjemczego do 10 złotych — jest ostateczne.

(3) Od postanowienia wojewódzkiego urzędu rozjemczego, nakładającego grzywnę ponad 30 złotych, i od postanowienia powiatowego urzędu rozjemczego, nakładającego grzywnę ponad 10 złotych, służy w ciągu 14 dni od dnia doręczenia postanowienia prawo odwołania się do sądu grodzkiego, w którego okręgu znajduje się siedziba urzędu rozjemczego. Orzeczenie sądu grodzkiego jest ostateczne.

(4) Urzędnik publiczny, wezwany do złożenia wyjaśnień z tytułu piastowanego urzędu, odpowiada za czyny lub zaniechania, wymienione w ust. 1, w drodze służbowej.

Art. 19.

Wszystkie władze i urzędy powinny udzielać urzędowi rozjemczemu pomocy prawnej. W szczególności sądy oraz organa egzekucyjne winny dostarczać na żądanie urzędu rozjemczego potrzebnych akt.

Art. 20.

Rozprawy są ustne i jawne. Jawność należy wyłączyć na zgodny wniosek obu stron, a na wniosek choćby jednej strony wówczas, gdy mają być rozpatrywane wydarzenia z życia prywatnego lub tajemnice zawodowe. Publiczne ogłoszenie treści rozprawy tajnej jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy orzeczenia.

Art. 21.

(1) Urząd rozjemczy może dopuszczać i przeprowadzać dowody nawet niepowołane przez strony i nie jest związany żadnemi ustawowemi zasadami dowodowemi. lecz ma orzekać

według swego przekonania, opartego na swobodnej ocenie wszelkich okoliczności.

(2) W szczególności może:

1) przyjąć i uwzględnić dowód ze świadków i przesłuchania stron przeciwko dowodom z dokumentów;

2) wziąć pod uwagę ustne przyrzeczenia dane przed, przy lub po sporządzeniu dokumentu, chociażby nie były zgodne z dokumentem.

Art. 22.

(1) Protokóły posiedzeń urzędu rozjemczego powinny być podpisane przez przewodniczącego i osobę, prowadzącą protokół. Protokóły zeznań świadków oraz przesłuchania biegłych powinny być podpisane również przez te osoby.

(2) Wypisy postanowień, orzeczeń i ugód powinny być zaopatrzone podpisem przewodniczącego oraz pieczęcią urzędu. Pisma, wezwania, zaświadczenia i t. p., pochodzące z urzędu rozjemczego, podpisuje z upoważnienia przewodniczącego sekretarz tego urzędu.

(3) Urzędy rozjemcze używają okrągłych pieczęci z godłem państwowem, naokoło którego znajduje się nazwa urzędu i oznaczenie jego siedziby.

Rozdział IV.

Ugody i orzeczenia.

Art. 23.

(1) Ugoda, zawarta przed urzędem rozjemczym, jeżeli ją podpisały strony i zespół orzekający, ma moc prawną narówni z wyrokiem sądowym i stanowi tytuł egzekucyjny.

(2) Ugody, zawarte przed urzędem rozjemczym, są wolne od opłat stemplowych.

Art. 24.

(1) Orzeczenie może być wydane dopiero wówczas, gdy strony miały możność wypowiedzenia się tak co do okoliczności sprawy, jak i co do wyniku przeprowadzonych w danej sprawie dochodzeń.

(2) Orzeczenie należy sporządzić na piśmie najdalej w ciągu trzech dni po ukończeniu rozprawy.

Art. 25.

(1) Orzeczenie urzędu rozjemczego winno zawierać: a) miejsce i datę wydania orzeczenia, b) oznaczenie urzędu, c) imiona i nazwiska członków zespołu orzekającego, d) dokładne oznaczenie stron, ich ustawowych zastępców i pełnomocników w sprawie (imiona i nazwiska, zawód, miejsce zamieszkania i stanowisko w sporze), e) wskazanie, na czyj wniosek wydano orzeczenie, f) orzeczenie co do przedmiotu sporu i w sprawie kosztów, g) krótkie przedstawienie stanu rzeczy i uzasadnienie.

(2) Orzeczenie może nałożyć obowiązek zabezpieczenia wykonania jego poszczególnych postanowień.

(3) Orzeczenie winno być doręczone stronom na piśmie.

(4) Orzeczenia urzędów rozjemczych są wolne od opłat stemplowych.

Art. 26.

(1) Orzeczenie urzędu rozjemczego jest ostateczne i ulega zaskarżeniu tylko w przypadkach następujących:

1) jeżeli urząd rozjemczy przekroczył zakres swej właściwości,

2) jeżeli pogwałcono istotne przepisy postępowania,

3) jeżeli orzeczenie jest niezrozumiałe lub sprzeczne z prawem,

4) jeżeli nie zostały należycie wyświetlone okoliczności sprawy, mające wpływ stanowczy na rozstrzygnięcie,

5) jeżeli zachodzą przyczyny, które stanowią podstawę do skargi o wznowienie postępowania.

(2) Skargę o uchylenie orzeczenia należy wnieść za pośrednictwem urzędu rozjemczego do sądu okręgowego w ciągu dwóch tygodni od doręczenia orzeczenia. Właściwy jest sąd okręgowy, znajdujący się w siedzibie wojewódzkiego urzędu rozjemczego.

(3) Z orzeczeniami zrównane są postanowienia, kończące postępowanie.

Art. 27.

(1) Sąd Okręgowy w razie uwzględnienia skargi uchyla orzeczenie urzędu rozjemczego i przekazuje sprawę temu samemu urzędowi do ponownego rozpatrzenia w innym zespole orzekającym.

(2) Jeżeli sąd okręgowy uzna, że niema pogwałcenia istotnych przepisów postępowania, a zachodzi naruszenie prawa materjalnego, może orzec co do przedmiotu sprawy zamiast odesłania sprawy do ponownego rozpatrzenia. Przy wydaniu wyroku sąd okręgowy jest związany stanem faktycznym, ustalonym w zaskarżonem orzeczeniu.

(3) Na orzeczenie sądu okręgowego niema zażalenia ani odwołania.

(4) Urząd rozjemczy, któremu sprawa została odesłana, związany jest wykładnią prawa, zawartą w orzeczeniu sądu okręgowego. Nie można opierać skargi na orzeczenie urzędu rozjemczego, wydane po ponownem rozpoznaniu sprawy, na podstawach, sprzecznych z wykładnią prawną, ustaloną przez sąd okręgowy.

Art. 28.

Prawomocne orzeczenie urzędu rozjemczego ma moc prawną narówni z wyrokiem sądowym i stanowi tytuł egzekucyjny.

Rozdział V.

Koszty.

Art. 29.

Koszty, związane z utworzeniem i utrzymaniem wojewódzkich urzędów rozjemczych, pokrywane są z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, koszty zaś, związane z utrzymaniem powiatowych urzędów rozjemczych, z budżetu powiatowych związków komunalnych.

Art. 30.

(1) Wnioskodawca wnosi koszty postępowania oraz specjalne opłaty od wniosku o rozpoznanie sprawy i od wydanych przez urząd rozjemczy dokumentów.

(2) Łączna wysokość opłat, wymienionych w poprzednim ustępie, nie może przenosić odpowiednich opłat sądowych. Wysokość i sposób poboru opłat ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

(3) Powyższe koszty i opłaty w sprawie przed wojewódzkim urzędem rozjemczym wpływają na dochód budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, w sprawie zaś przed powiatowym urzędem rozjemczym — na rzecz powiatowego związku komunalnego na odrębny rachunek urzędu rozjemczego, oraz w obu przypadkach także na rzecz Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych według stosunku, który określi Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wewnętrznych.

(4) Grzywny, wymierzane na podstawie ustawy niniejszej oraz zaległe opłaty i koszty postępowania przed urzędem rozjemczym będą ściągane w trybie administracyjnym. Jeżeli grzywny te zostały nałożone na członków wojewódzkiego urzędu rozjemczego, bądź w sprawach, toczących się przed tym urzędem, wpływają na dochód budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, grzywny natomiast, nałożone na członków powiatowego urzędu rozjemczego, bądź w sprawach, toczących się przed tym urzędem, wpływają na dochód budżetu powiatowego związku komunalnego na odrębny rachunek urzędu rozjemczego.

Art. 31.

(1) Jeżeli postępowanie przed urzędem rozjemczym zostanie zakończone ugodą, rozdział kosztów postępowania powinien być przewidziany w tejże ugodzie.

(2) W innych wypadkach urząd określi, kto i w jakich częściach ponosi koszty.

Art. 32.

W postępowaniu ze skargi o uchylenie orzeczenia urzędu rozjemczego pobiera się opłaty według przepisów o kosztach sądowych. Opłata sądowa od skargi o uchylenie wynosi połowę wpisu stosunkowego.

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

Art. 33.

Nadzór nad działalnością urzędów rozjemczych sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Minister Sprawiedliwości. Ministrowie ci określą w drodze rozporządzenia sposób wykonywania nadzoru.

Art. 34.

(1) Urzędy rozjemcze, powstałe na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653), stają się z mocy prawa powiatowemi urzędami rozjemczemi w rozumieniu ustawy niniejszej.

(2) Sprawy, które w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej toczą się przed urzędami rozjemczemi do spraw kredytowych małej własności rolnej, będą zakończone w trybie przepisów ustawy niniejszej.

Art. 35.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości oraz Spraw Wewnętrznych, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 36.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą w terminie i na obszarach, które określi Rada Ministrów w drodze rozporządzeń, ustalając jednocześnie przepisy przejściowe. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653).

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 8 lutego Nr. 32 Rok 1936

Poz. 60. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1332/2/36 z dnia 28 stycznia 1936 r. w sprawie rozdrabniania w składach celnych towarów włókienniczych, sprowadzanych do przerobu na surowiec włókienniczy.

Poz. 61. Okólnik T. 15 Ministerstwa Skarbu z dn. 28 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1656/2/36 w sprawie odprawy celnej worków, w których przywożona jest ziemia okrzemkowa.

z 10 lutego Nr. 33 Rok 1936

Poz. 62. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1969/3/36 z dnia 29 stycznia 1936 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

z 11 lutego Nr. 34 Rok 1936

Poz. 63. Okólnik T. 16 Ministerstwa Skarbu z dnia 28 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1823/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1126 p. 1).

Poz. 64. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 25 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1429/2/36 w sprawie stosowania stawek konwencyjnych do tkanin wełnianych, objętych p. 1 poz. 599 taryfy celnej.

z 12 lutego Nr. 35 Rok 1936

Poz. 65. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany zarządzenia z dnia 16 września 1935 r. o kosztach podróży i dietach członków komisyj klasyfikacyjnych dla klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Na podstawie art . 8 ust. (3) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 16 września 1935 r. o kosztach podróży i dietach członków komisyj klasyfikacyjnych dla klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego („Monitor Polski" Nr. 220 *), poz. 256) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2 liczby: „30", „15" i „10" zastępuje się odpowiednio liczbami: „20", „10" i „5",

2) w § 5 dodaje się ustęp drugi treści następującej: „Przepisy paragrafu niniejszego nie dotyczą członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, nie będących funkcjonarjuszami państwowymi."

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

z 13 lutego Nr. 36 Rok 1936

Poz. 66. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

*) Patrz Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. z r. 1935 Nr. 31, str. 492.

z 14 lutego Nr. 37 Rok 1936

Poz. 67. Okólnik T. 18 Ministerstwa Skarbu z dnia 29 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1920/2/36 w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 964 tar. celnej).

z 15 lutego Nr. 38 Rok 1936

Poz. 68. Okólnik T. 17 Ministerstwa Skarbu z dnia 29 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1327/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1085 p. 10 t. c.).

C.

Bibljografja.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Legjony Polskie" teka litografij według prac L. Gottlieba.

Nakładem Głównej Księgarni Wojskowej w Warszawie wydana została teka p. t. „Legjony Polskie", zawierająca 22 duże barwne litografje według obrazów zmarłego malarza Leopolda Gottlieba wraz z przedmową J. Kaden-Bandrowskiego i syntezą twórczości artysty J. Kleczyńskiego.

Omawiane wydawnictwo odznacza się wysokim poziomem artystycznym oraz doskonałością reprodukcji pod względem graficznym. Cena zł. 100.

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.